Adjátok meg azért ami a császáré a császárnak;
és ami az Istené, az Istennek.

Máté 22,21

2001. Június

IV. Évf. 3. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

A középkorú és az idősebb testvérek még emlékeznek, mik voltak a feltételei, hogy gyülekezetek működhessenek hazánkban 1945–1990-ig. A „vallásügyi vezető", mint a gyülekezetért a világ felé felelős testvér, az „igehirdető-igazolvánnyal" bíró igehirdető, nem volt új találmány. A háború előtt Olaszországban hasonló volt a helyzet. Sok-sok vitára adott okot, problémák forrása volt a „papír", az okmány a kezekben. Sokszor szellemi hatalmat és köztiszteletet tulajdonítottak ezen személyeknek. Ez már történelem, hálát adhatunk az Úrnak, hogy szabadságban élhetünk. Akkoriban ez nem volt könnyű, ezért is utal tisztánlátásra az olasz testvérek akkori körlevele, mely több mint érdekes! Vonjuk le a tanulságokat!

§ Olaszországban
2. oldal

Pál apostol a börtön sötétjében, kalodába zárva, láncok között dicsőítette Istent, bizonyságot téve az Ő fiáról, hirdetve az evangéliumot. Ma Magyaországon megvan a lehetőségünk, hogy hitünket ne titkoljuk. Mégis elbátortalanodunk kusza világunkban. Legyen biztatás számunkra, amikor 70-80 évet visszatekintünk történelmünkben, és meglátjuk az üldözések között élő testvéreink hitét és hűségét.

Üldözés Debrecenben
3. oldal

Felborzolta a kedélyeket hazánkban az egyházakkal kapcsolatos törvény módosításának tervezete. Egyesek felháborodtak a javaslat miatt, mások azok miatt háborodtak fel, akik nem értettek egyet annak bevezetésével. Mindenesetre sokakat a mai jogviszonyok, az állam és az egyházak kapcsolatának újra átgondolására sarkallt. A történelmi egyházak számára nem bírt túl nagy jelentőséggel a kérdés, inkább a kisebb felekezetek, talán most születő gyülekezetek voltak érintettek a dologban. Világszerte mind időben, mind térben sokféle változatban próbálták megtalálni helyüket a kis bibliai gyülekezetek a különböző államrendekben. Ma sem egyszerű a helyzet. A helyi gyülekezetek függetlenségének elve, de az egy látású közösségek föderációban, kapcsolatban maradásának fontossága és szükségessége elsőre talán ellentmondásnak tűnik. Isten mindig megmutatta szolgáinak vezetését és akaratát. Ennek megvalósítása azonban munkát követel. Kutassuk akaratát Igéjében és keressük a lehetőséget abban az államban, aminek vezetése az Ő akarata nélkül nem állna. Ehhez ad segítséget Kiss Ferenc professzor írása.

Állam, egyház, bibliai gyülekezet (1.)
4. oldal

Szeretnénk a továbbiakban olyan cikkeket megjelentetni, amelyek egy fontos, aktuális, esetleg nehezen érthető kérdést és az arra adott választ tartalmazzák. A most közzétett cikkben feltett kérdés arra vonatkozik, hogy különbözik-e az az evangélium, amit az Úr Jézus, amit az apostolok és amit Pál apostol hirdetett. A rövid választ Benedikt Peters adja, aki a magyarul megjelent „Sem diktatúra – sem demokrácia", a „Jelek és csodák" valamint az „Önkívületi állapot, eksztázis vagy önmagunk átadása – Mi az Isten imádása?" című könyvek szerzője. Benedikt testvér az elmúlt években több alkalommal látogatott Magyarországra, így ez év májusában is, és hirdette az Igét a budapesti Ó utcai gyülekezetben. Igehirdetéseinek témája a Jelenések könyve volt.

Kérdés és válasz
6. oldal

A cikksorozat fontos alapgondolata, hogy „a gyülekezet csak akkor várhat életére áldást és munkájára eredményt az Úrtól, ha a bűnt – bármi alakban, bárki részéről történjék is – nem nézi el, nem takarja és nem védi, hanem elítéli azzal, hogy annak elkövetőjét személyére való tekintet nélkül fenyíti." A bűnök elnézése mellett az is problémát okoz, ha a fenyítés, útbaigazítás, intés szeretetlenül megy végbe, mert a fenyítés célja a javítás, a helyreállítás, és ez csak a „szelídség szellemével" történhet. Ennek a résznek a témája a gyülekezet tagjainak fenyítése, kivéve a gyülekezetből való kizárást, amiről a következő rész fog szólni.

A gyülekezeti fegyelem II.
7. oldal

A „Keresztyén Testvérgyülekezetek” törvényes helyzete Olaszországban 1941

Minthogy a testvériség közül többen, de különösen más országokban élő testvéreink nem voltak még eddig pontosan értesülve e tekintetben, s ezért azt gondolják, hogy az a határozat, melyet az Olasz Testvérgyülekezetek hoztak az ország vallásos életét szabályozó állami törvények értelmében, nincsen talán összhangban Istennek Igéjével, szükségesnek és üdvösnek láttuk, hogy híven megismertessük, hogyan áll itt a dolog, s biztosíthatunk mindenkit arról, Isten előtt állván, hogy a helyzet valóban a következő:

1. Az olasz kormány megengedi az istentisztelet céljából tartott nyilvános összejöveteleket, az evangélium hirdetését, stb. azzal, hogy minden egyes gyülekezet megjelöl egy testvért, aki felelős a kormánnyal szemben a gyülekezéseknek és az összejöveteleknek kizárólag vallásos jellegéért. Ő szavatol azért, hogy bármiféle politikai kérdés minden alkalommal a legszigorúbban ki van zárva az összejövetel tárgyából. Ő felel azért is, hogy az összejöveteleken semmi olyasmi nem történik, ami ellenkezhetnék a jó renddel, az erkölccsel és a jó magaviselettel.

2. Az a testvér, akinek a gyülekezetben ilyen szerepe van, a kormány által jogilag mint „vallásügyi vezető” van elismerve, és a kormánnyal szemben felelős a maga gyülekezetének minden néven nevezendő működéséért.

3. Fontos az a tény, hogy ezt a testvért a kormány nem szentesíti (nem kinevezi), hanem csak elismeri az emberi törvények szellemében és csakis adminisztratív szempontból.

4. A kormány, miután így megkapta azt az erkölcsi szavatosságot, mely szerint biztos afelől, hogy gyülekezeteinkben és összejöveteleinken sem nem cselekszenek, sem nem gondolnak olyasmit, ami a jó rend, a közerkölcs és az állam politikájával ellenkeznék, ezután már semmiképpen nem avatkozik bele abba a módszerbe, melyet a gyülekezetek az összejöveteleken gyakorolnak. E szerint, mint a múltban, úgy most is összejöveteleinken mindenkor élvezhetjük és valóra válthatjuk a Szentléleknek teljes szabadságát a szellemi adományok gyakorlása tekintetében. Semmi néven nevezendő változást nem kellett bevezetni a gyülekezetekbe se tanok, se szentírási alapelvek tekintetében azok mellé, melyeken a gyülekezetek eddig is nyugodtak.

5. A hívők kivétel nélkül az Úr nevében gyűlnek össze, a Szentlélek és a Szentírás tekintélyén kívül semmi más tekintélyt nem ismernek el, s ez segíti a gyülekezeti véneket a maguk felelősségteljes munkája gyakorlásában, hogy t. i.: „*Gondot viselhessenek önmagukra és az egész nyájra, amely fölött a Szentlélek vigyázókká tette őket az Isten szent Egyházának legeltetésére*” (Csel 20,28).

6. Az állam semmiféle lelki fennhatóságot sem gyakorol a gyülekezetekben, és semmiképpen sem akadályozza azokat abban a szabadságukban, hogy a Szentlélek vezetését kövessék, amint ezt az Újtestamentum is tanítja.

7. Az állam által megkövetelt „vallásügyi vezető” törvényes minősége semmiféle különleges hatalmat nem ad annak a gyülekezetben, bár ezzel a címmel ő fel van ruházva. Ez a cím sem nem csinál belőle valamit, sem el nem vesz belőle semmit. A gyülekezetben ő csupán csak egy a vének közül, aki a többiekkel együtt gyakorolja a Szentlélektől kapott tekintélyét, és magát a többiekkel együtt a Szentléleknek alávetve, igyekszik „*a szentek tökéletesbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére*” (Ef 4,12).

8. Semmiféle indoklás sem szükséges tehát ahhoz, hogy a „vallásügyi vezető” semmiképpen sem feje a gyülekezetnek. Amennyiben azonban mégis nyilvánvalóvá válna benne valamilyen testi igyekezet a fennhatóságra, mint Diotrefészben volt, „*aki elsőséget kívánt a többiek között*” (3Jn 9), és ha ez az igyekezet benne, mint „vezetőben” nyilvánulna meg, akkor azonnal ítélet alá vonatik, és megbízatása, amely tisztán csak jogi jellegű, elvétetik tőle, és kijelölése minden nehézség nélkül visszavonható.

9. A „vallásügyi vezető”-i címnek az illető személyére vonatkozóan semmivel sincs több értéke, mint annak a Baltazár névnek, melyet Dániel kapott Nabukodonozortól (Dániel 1,7). Az ő igazi és valóságos neve Dániel volt, mert Isten adta azt neki (Dániel – Isten az én Bírám), és ő ezt a nevet mindvégig meg is tartotta. Annak a névnek, amelyet a törvény szerint és emberi tekintélyénél fogva kapott, csak viszonylagos értéke volt előtte, és semmiképpen sem vitte őt arra az útra, amely nem az Istené, mert: „*Dániel eltökélte az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát*” (Dániel 1,8). Ez az, ami mindennél többet számít Isten gyermekeinek életében.

10. Tagadhatatlan, hogy azok a gyülekezetek, amelyekben ilyen jogosított „vallásügyi vezető” van, nem mindig mentesek a nehézségektől, ez azonban egyszerűen csak fáradhatatlan ellentéte azoknak, akik azt szeretnék, hogy a tiszta evangélium hirdetése megszűnjön. Ők ugyanis igen jól tudják, hogy sok lélek jut el így az Igazság ismeretére és tér meg Krisztushoz. Ez az az ajtó, amelyet az ellenség bezárva szeretne látni, de amelyet Isten nyitva tart mégis, és senki be nem zárhat rajta kívül (v.ö. Jel 3,7), hogy felhasználtassék az erő, amelyet Ő rendelt ki, mert semmi olyasmit nem erőszakol, ami az Ő igéivel ellenkeznék, vagy ami bármiképpen is megsérthetné, vagy megbotránkoztathatná bárkinek is az érzékenységét, ha valaki felvilágosodott lelkiismerettel hajlandó magát alávetni a kinyilatkoztatott igazságnak.

11. Az Úr megtartott bennünket mindezideig az Igazságban és megóvott minket attól, hogy abból bármily keveset is fel kelljen adnunk, vagy fel kelljen áldoznunk. Megőrzött bennünket attól, hogy valamilyen más vallási rendszerrel vagy emberi szervezettel szövetségre kelljen lépnünk, vagy ilyenekkel közösséget kelljen vállalnunk, vagy ilyenekkel össze kelljen olvadnunk. Semmiféle téves tanítást nem kellett bevezetnünk, és a vezetők mindannyian egy szívvel megértik egymást abban, hogy ki kell tartanunk a helyes küzdelemben, hogy erősen meg kell állnunk a gonosztól való gyakorlati elkülönülésben, és megszentelt életet kell élnünk ott és abban a környezetben, ahová Istennek kegyelme helyezett és eddig megtartott bennünket.

Elismerjük, hogy azok a kedves testvéreink, akik olyan protestáns államokban élnek, ahol a bizonyságtevésnek teljes szabadságát élvezik, nem mindig képesek megérteni mindazt a sok nehézséget, kicsinyességet, vad rágalmazásokat, ravaszkodáso-

kat, rejtett vagy nyílt üldöztetéseket, melyeket a hívők elviselni kénytelenek, mert olyan kevésbé kedvező államokban élnek, melyekben nincs meg a teljes lelki szabadság, melyekben az ellenség akadályokat vet az útba, hatalmas segítőtársakat találva mindenütt azzal a határozott céllal, hogy Isten munkájának előrehaladását meggátolja.

Tiszta szívvel megköszönvén az Úrnak minden imávalteljes segítségeteket és azt a testvéri rokonszenvet, amellyel eddig is velünk szemben viseltettetek, most íme így szólunk hozzátok: *„Kérünk benneteket, kedves atyámfiai, szívleljétek meg ezt a beszédet és imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk van, igyekezvén mindenekben tisztességesen forgolódni. Köszöntsétek minden elöljárótokat és a szenteket is mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból valók”* (Zsid 13,18-24).

Néhány idősebb testvér

Kegyelem és Igazság 1941

Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Szelleme, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt. (1Pt 4,14)

Üldözés Magyarországon a két világháború között

A világon ma több olyan ország is létezik, ahol a keresztyéneket üldözik. A múlt század 20-as, 30-as éveiben hazánkban sem volt egyszerű házi összejöveteleket, bibliaórákat tartani. Amint kitudódott, előbb-utóbb akadtak megfelelő emberek, akik ezt jelentették a hatóságok felé, és megkezdődött az üldözés.

Hatalmas biztatás látni a kitartást és az állhatatosságot azokban a nehéz időkben is. Élő példaként állnak előttünk azok a testvéreink, akik tűrtek és szenvedtek az Úr Jézus Krisztusért. Ő lehetett egyedül, aki erőt adott számukra, és ezáltal használhatta életüket a két háború közötti ébredésben, többek között a debreceni gyülekezet útnak indulásában.

Derda András testvér egyike volt azoknak, akiket fogházra ítéltek 1932-ben. Később az országban több helyen lakott, és ahol megfordult, mindenütt ismerték hitét, hűségét. Néhány évvel halála előtt írt levelében visszaemlékezik az akkori, debreceni eseményekre. Ebből olvashatunk részletet.

A korabeli újságcikkek tanúsága szerint szinte a teljes kis közösséget meghurcolták. Természetesen a legnagyobb büntetést a gyülekezet vezető testvérei kapták. A bizonyságtételben élenjáró Varjas János doktor (ld. 2000. októberi számunkat) és Sándor János hosszabb időt töltött börtönben.

Kedves Pali testvér!

. . . kb. 5-en bemerítkeztek: Varjas tv. a hugával, Sándor tv. a nővérével és Nagy Endréné Piri néni. Utána 27 vagy 28-ban ismét öten: Jecs Laura néni, Kabai Lídia, Erdei Piroska, Bundri Eszter és valamilyen Erzsike a téglavetőből, akit az Úr haza vitt tüdőbetegséggel. Én 1928. 8. hó táján kerültem a gyülekezethez.

1929. 2. hó idején Varjas tv. ledoktorált, a rendőrség megkezdte a bebörtönzést tiltott összejövetel címén. Kb. vagy 4-szer 10, 15, 20, 25 napokat adtak, voltak 5-en, 6-an, mikor mennyien. Amikor én odakerültem kb. a második vagy harmadik transzport ment a börtönbe. 1932-ben ment az utolsó csapat, amibe már én is és a feleségem is belekerültünk. Én csak 3 napot kaptam, a feleségem 1 napot. A Székely néni az ítélet után mondta a kapitánynak, hogy: „Nem értem, hogy van az, ha az ember lop, elzárják, és ha imádkozik, akkor is elzárják.” A kapitány pillanatnyi gondolkodás után nagy mérgesen ráütött az asztalra és azt mondta, hogy ezek a gonosz papok nem hagynak békünköt, hogy irtsuk ki magukot. Az első kapitány gyógyíthatatlan betegségébe belehalt. Azután átváltották a dolgokat úgy, hogy adjunk be a rendőrségre heti bejelentést, hogy hol jövünk össze, hányszor és milyen órákban, okmány bélyegekkel felszerelve. Akkor kijött egy detektív. Az egyiket úgy áthatotta az ige, hogy azt mondta, ha nyugdíjba megy, közénk áll. Hogy hogy lett ennek a vége, azt már nem tudom. Gondolom, hogy Varjas testvér halála áthatotta őket. . .

Derda András

Jogerős lett a Varjas szekta hiveinek ujabb büntetése

Mint ismeretes, a szektárisok tiltott gyülekezés miatt csak néhány nappal ezelőtt szabadultak ki a rendőrség fogházából, ahol büntetésüket töltötték ki. Az első ítélet után azonban ismét csak összejöttek és emiatt uj eljárás indult meg ellenük.

A rendőrbirói itélet, sőt a másodfoku itélet ellen is felebbezéssel éltek a belügyminiszterhez, a kitől most jött le az első és másodfoku itélet jóváhagyása.

Az itélet szerint engedély nélküli gyülekezés miatt dr Varjas János orvost 30 napi elzárásra és 100 pengő pénzbüntetésre, Sándor János szabómestert 25 napra és 90 pengőre; Sándor Mariska, Varjas Piroska gyógyszerésznő, Földesi Józsefné, Orszó Lőrincné, Vecsei Nagy Ludréné egyenként 20—30 napi elzárást és 80—80 pengő pénzbüntetést kaptak.

Marozsán Péter, Iklódi Erzsébet, Jecs Laura, Marozsán Péterné, Turi Gyuláné egyenként 10 napot és 40 pengő pénzbüntetést kaptak.

Mivel az elitéltek nagrobb része szegény ember, igy a pénzbirságot is megfelelő számu napra változtatják át. — Az elitéltek az értesitést néhány napon belül megkapják.

Korabeli újságcikk

Kiss Ferenc

Állam, egyház, bibliai gyülekezet (1.)

Ezt a három nagy fogalmat nem egyik vagy másik világi jogrendszer, nem is valamely felekezet vagy evangéliumi mozgalom tanítása alapján akarom leírni, hanem a keresztyén élet alapját képező és minden időkre érvényes Szentírás megvilágításában fogom tárgyalni. Röviden, de gyakorlatiasan, alapvető sajátságaiban írom le a három alakulatot és azoknak egymáshoz való viszonyát, valamint a mindennapi életben való jelentőségüket, mert napjainkban sok beszéd és intézkedés tárgya mind a három.

1. Mi az állam?

Az állam egy-egy élesen meghatározott területen (egy-egy ország határain belül) élő összes emberek közös szervezete. Mindenki csupán egyetlen állam polgára lehet, s csak a saját államában lehetnek állampolgári jogai és kötelezettségei (ma már lehetünk több állam polgárai is egyszerre – a szerk. megj.). Születés vagy szerzett joga alapján mindenki beletartozik valamely állam polgárságába, mert hiszen a civilizált világ minden talpalatnyi területe is valamely állam felségjoga alá tartozik. Az állam szervei a hatóságok, melyek pontos alárendeltségi viszonyban állnak egymással. Minden államnak van feje, és nincs olyan hatóság, mely több-kevesebb kötelék útján össze ne függne a többivel és alá ne volna rendelve az állam fejének.

A Szentírás egyszerűen megmagyarázza a legbonyolultabb állami szervezet lényegét is. Az államok, illetve az országok határairól azt mondja, hogy Isten nemcsak teremtette az egész világot és az egész emberi nemzetséget, hanem meg is határozta a népek eleve rendelt idejét és lakásuknak határait (Csel 17,24-26). Az állam hatóságaira pedig ez a Szentírás álláspontja: „Nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek" (Róm 13,1). Alig volt a történelem folyamán nagyobb hatalmú uralkodó, mint Nabukodonozor, a babilóniai király, és ennek is ezt mondja Dániel próféta: „A felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja" (Dán 4,22). Azt is mondta neki ugyanez a próféta, hogy Isten „dönt királyokat és tesz királyokat" (Dán 2,21). Az Ótestamentumból és a világtörténelemből tudjuk, hogy Nabukodonozor ezeket az igazságokat kénytelen volt a saját életében meg is tapasztalni, mert volt idő, mikor elvesztette trónját, és volt idő, mikor visszakapta azt.

A bűnbeesett és túlnyomó többségében hitetlen emberiség nem fogadja el önként Isten kijelentéseit és tanácsait, ezért tehát Isten a világot törvények és fegyverek alatt tartja. Istennek erre a célra eszköze az állam, és végrehajtó szervei az állami hivatalok. Látjuk is, hogy még egy város vagy község sem tud meglenni fegyveres védelem nélkül csak egyetlen napig sem, mert veszedelmes zűrzavar és bűnözés törne ki köztük. Az emberek egymás közötti megállapodásai és szerződései sem érnének semmit a fegyveres hatalom felügyelete nélkül. Az állami szervek az ő Istentől való hatalmukat (autoritásukat) az általuk összeállított törvények szerint gyakorolják. Aki nem engedelmeskedik az ő törvényeiknek, azt fegyveresen kényszerítik arra. Amíg valaki engedelmeskedik a törvényeknek, az állami szervek nem hozzák működésbe vele szemben a fegyvert. A Szentírás ezt is gyönyörűen és világosan foglalja össze a következőképpen: „Azért, aki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; akik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek a rettegésére vannak. Akarod-e pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik" (Róm 13,2-4).

Az isteni hatalommal való összefüggésből fakad, hogy az államok szervei igazság szerint nem hozhatnak olyan törvényeket és rendeleteket, melyek Isten törvényével és világos kijelentéseivel ellenkeznek. Ha ilyet csinálnak, akkor erőszakot követnek el nemcsak az isteni igazságon, hanem saját hatalmukon is, és veszélybe hozzák saját magukat vagy egész felségjogukat, melyet Isten minden ilyen esetben valamilyen módon (rendszerváltozás, háború, forradalom, megszállás stb. útján) megvon tőlük. Máshol meg azt olvassuk: „Van-e köze tehozzád a hamisság székének, amely nyomorúságot szerez a törvény színe alatt?" (Zsolt 94, 20) Az ilyen erők és rendszerek nem tarthatnak sokáig, mert Isten valamely más nagyobb erő által visszaszorítja a kisiklott életet az Ő akaratának medrébe.

2. Mi a bibliai gyülekezet?

Az egyházi keresztyénség lényegét csak akkor értjük meg, ha tisztába jövünk a bibliai gyülekezet igazi belső lényegével. Azért először ezt az utóbbit tárgyaljuk.

A bibliai gyülekezet (eredeti újtestamentumi nyelve: ecclesia) az első pünkösdkor alakult meg. Létrejövetelét a következő pár szóval írja le a Szentírás: „Akik azért örömest vevék az ő (ti. Péter apostol) beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk (ti. a tanítványokhoz) csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek" (Csel 2,41). A következő 42. vers négy pontban foglalja össze az első gyülekezet működését:

1. „Foglalatosak voltak az apostolok tudományában,
2. a közösségben,
3. a kenyérnek megtörésében (Úrvacsora) és
4. a könyörgésben."

Jézus így jelzi az Ő követőinek istentiszteletét: „Eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban imádják az Atyát" (Jn 4,23).

Az újtestamentumi gyülekezetről legtöbbet olvasunk Pál apostol leveleiben, kire Isten a pogányok közötti gyülekezetek megalapítását bízta. Pál és a többi apostol leveleiből, valamint az Apostolok cselekedeteiről írott könyvből kétségtelenül kiviláglik, hogy az újtestamentumi gyülekezet tagjai csakis olyanok lehetnek, akik hisznek az Úr Jézus egész küldetésében (életében, halálában és feltámadásában), s akiknek életén rajta van ezen ún. „élő hitnek" a bélyege. Péter apostol így figyelmezteti a gyülekezet tagjait: „Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; mint akik újonnan születte-

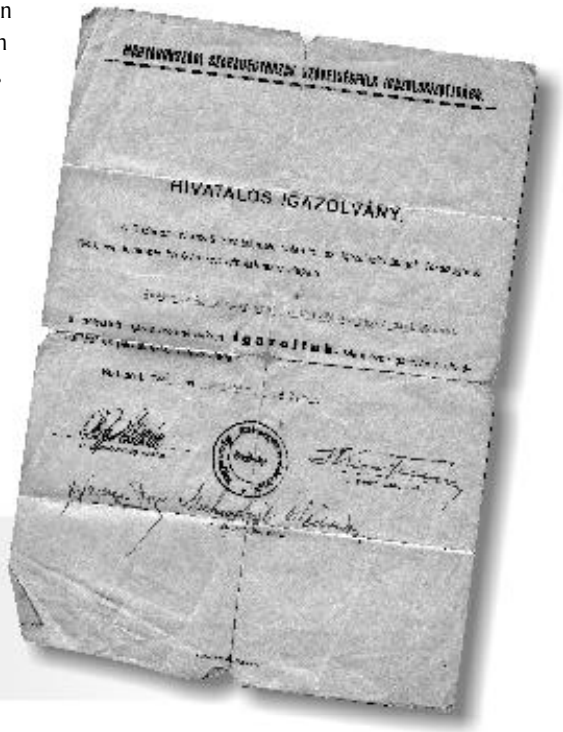

Hivatalos igazolvány a hatóságok részére 1946-ból

Szövege: Magyarországi Szabadegyházak Szövetségének Igazolóbizottsága. HIVATALOS IGAZOLVÁNY. A Budapesti Nemzeti Bizottságnak, valamint az Igazolóbizottságok Titkárságának 1945. évi november hó 6-án kelt felhatalmazása alapján Jezerniczky Sándor urat, a Ker. Testvérgyül. diakónusát a lefolytatott eljárás eredményeként igazoltuk. Miről ezen igazolványt aláírásunkkal és pecsétünkkel ellátva kiadjuk. Budapest, 1946 évi október hó 30-án.

tek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké" (1Pt 1,22-23).

A Szentírás összefüggő értelme és az első keresztyének történelme alapján el nem vitatható igazság, hogy az újtestamentumi gyülekezet tagjai az Újtestamentum értelmében vett igazi hívő egyének lehettek, és ezek is csupán addig voltak gyülekezeti tagok, míg hitük és életük az Igével összhangban állt.

Az ótestamentumi berendezés összes személyi és tárgyi tartozékaival megszűnt a Krisztus halálakor, amit a Szentek Szentjét eltakaró függöny kettéhasadása jelzett. Isten ótestamentumi népének helyébe lépett az újtestamentumi nép, illetve annak helyi gyülekezetei. Az ótestamentumi idők alatt a jeruzsálemi templomban lakott Isten, most az újtestamentumi gyülekezetekben a Szentlélek által: „A Krisztus tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége" – írja Pál a Kolosséban levő gyülekezetnek (1,27). Az Ótestamentumban csak egyetlen gyertyatartó volt a Szentek Szentjében, most annyi gyertyatartó van, ahány hű gyülekezet: „Amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet" (Jel 1,20). Az Ótestamentumban mindig a zsidó néphez küldött Isten egy-egy üzenetet a próféták által, most minden egyes helyi gyülekezethez külön-külön üzen: „Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg; … a szmirnabeli gyülekezet angyalának is írd meg" stb. (Jelenések könyve 2-3. rész). Ezekben az üzenetekben éppen olyan tisztán akarja látni Krisztus mindegyik újtestamentumi gyülekezetet, mint az egyes hívőket; az Újtestamentum egyformán tisztogatja az egyént és a helyi gyülekezetet a beléje esett hűtlenségtől. A zsidó nép hűtlensége és elhitetlenedése miatt az egyetlen ótestamentumi gyertyatartó elmozdult a helyéről, és Jeruzsálem feldúlása után elveszett. Krisztus ugyanezen büntetést helyezi kilátásba minden egyes hibás gyülekezetnek, ha nevén nevezett hibájából vissza nem tér eredeti állapotára (Jel 2-3. rész).

Mikor az Úr Jézus a Szentlélek elküldését ígéri, megmondja, hogy „az meggyőzi a világot (1) bűn, (2) igazság és (3) ítélet tekintetében" (Jn 16,8). Ameddig egy gyülekezet igehirdetése a Szentlélektől van, addig abból ki nem maradhat egyik sem a most említett három téma közül, és hozzá sem keveredhetik ahhoz semmi más kérdés. Főbűnnek és minden bűnök atyjának azt említi Jézus, hogy nem hisznek Őbenne. Az igazság Őmaga („Én vagyok az igazság"), az ítélet főtárgya pedig az, hogy a Sátán, e világ fejedelme ítélet alá esik minden általa sugallott bűnnel egyetemben. A világi irodalom sok mindenről ír, de ezt a három témát nem tárgyalja, viszont az Újtestamentum semmi más tárggyal nem foglalkozik, csak ezzel a hárommal. A Szentírás és a világi irodalom tehát erősen elkülönül egymástól, ugyanígy az újtestamentumi eklézsia és minden világi alakulat is.

Az állam és az alája tartozó összes alakulatok szervezkedések (vagyis organizációk), melyeket a törvények és a fegyelem tartanak össze, viszont az újtestamentumi gyülekezet élő szervezet (vagyis organizmus), melyet az újtestamentumi hit ereje, mint életerő tart össze.

Az előbbiekből folyik, hogy az újtestamentumi gyülekezet vezetői nem valami világi jog vagy kiképzés alapján jutnak szerepükhöz, hanem isteni elhívás és belső minősítés (belső kvalifikáció), vagy más kifejezéssel: lelki adományaik (karizmáik) által gyakorolhatják e világ szerint ugyan jelentéktelen, de Isten szempontjából nagyon felelős munkájukat. Még ha olyan nagy külső műveltségük van is e vezetőknek, mint a tárzusi Saulusnak, minősítésük és küldetésük isteni élmény, Isten megtapasztalása alapján történik a damaszkuszi úton, vagyis természetes életük útfelén. Lelki minősítésük tehát nem külső, hanem belső; nem emberektől való, hanem az élő Istentől. Ezért búcsúzik Pál apostol ilyen szavakkal az efézusi gyülekezet vezetőitől a kisázsiai tengerparton: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett" (Csel 20,28).

Belső, lelki szemmel nézve tehát fenti vonásairól ismerhető fel az újtestamentumi gyülekezet; külső, világi szemmel tekintve pedig a következő három sajátságáról:

1. Megadja a császárnak, ami a császáré, vagyis az állami hatóságoknak engedelmeskedik, tudván, hogy a kiadott intézkedésekért a felelősség a hatóságokon van. A gyülekezet része az engedelmesség.

2. Tanításai és összejöveteli (istentiszteleti) rendje sem a közrendbe, sem a jó erkölcsökbe nem ütközik. Erre annyira ügyel, hogy a bibliai tanítással vagy a közrenddel ellenkező tagjait a bibliai fegyelem alapján ki is zárja magából.

3. Felelős vezetőinek egyéni élete garanciát jelent mind az állam, mind a társadalom és a keresztyén erkölcs követelményeinek szempontjából.

Bármilyen szigorú alapszabállyal bíró egyesület vagy szövetség sem tud ennél több és jobb biztosítékot nyújtani az államnak.

Tény, hogy az államnak akkor, mikor a bibliai gyülekezetek kisebb-nagyobb serege testében megjelenik, új és nem könnyű feladata támad, de a kis gyülekezetek által képviselt lelki érték indokolttá és érdemessé teszi az azokkal való helyes bánásmódot.

Minden társadalmi, politikai és vallási alakulatnak megvannak az utánzatai (parodiái) is, de ez általános emberi gyengeségből fakad, amit az igazi vezetőknek fel kell ismerni és el kell különíteni a valódiaktól. Egyetlen intézményt sem szüntetünk meg a beléje esett hiba miatt, hanem a hibát különítjük el az egészséges résztől.

Minden olyan vallási mozgalmat, mely egy államban elenyésző számbeli kisebbségben van, ott szektának neveznek. A baptizmus és methodizmus nálunk szekta, Angliában és Amerikában ezek hatalmas egyházak. A kálvinizmus nálunk egyház, Lengyelországban és a balti államokban szekta. Spanyolországban a katolicizmuson kívül minden szekta és eretnekség volt, a cári Oroszországban viszont minden szektaszámba ment, ami nem tartozott a cári egyházhoz; és így tovább. A szekta szót legelőször Pál apostolra és az első keresztyén gyülekezetekre alkalmazták a zsidó főpapok és a farizeusok (Csel 24,5). A jeruzsálemi vallásoskodó világ a római hatalommal összejátszva, két gonosztevő közé helyezte Jézust, kinek szavai szerint a tanítvány nem lehet feljebbvaló az ő mesterénél. Minél sötétebb lelki szempontból egy ország vagy társadalom, annál hangosabban osztja be a bibliai gyülekezeteket a gyanús vagy bűnöző elemek közé. Ez a külső nyomás rendszerint edzetté és belsőleg hűségesebbekké teszi az evangéliumi gyülekezeteket. Minél nagyobb ez a külső nyomás és minél több zaklatás alatt állanak a hű gyülekezetek, annál több szent tapasztalatot szereznek Isten közeli segítsége, a Szentlélek ereje és a Szentírás igazi értelme felől. Így teljesedik be rajtuk, hogy „akik Istent szeretik, azoknak mindenek egyaránt javukra vannak" (Róm 8,28). Gyakori tapasztalatuk az is, hogy az üldözőkre, sőt azok utódaira is Isten büntetései nehezednek.

(folytatjuk)

Kegyelem és Igazság 1942

Hírek

Körzeti férfióra

volt Miskolcon június 23-án délután négy órakor. A vendég, Dave Fenton (Kanada) testvér hirdette Isten Igéjét, a téma: „Útmutatás a gyülekezet vénei számára" volt. Ezt követően Harold Barrington szólt hozzá, majd beszélgetésre, hozzászólásokra volt lehetőség.

Következő szám

Isten háza I.
A gyülekezeti fegyelem III.
A tanítás és szeretet viszonya
Napsugarak
Állam, egyház... II.

Különszám

Egy-egy téma, tanítási kérdés pontosabb körüljárásával, megismerésével terveink szerint a folyóirat különszámaiban foglalkozunk részletesebben. Ebből a célból előkészületben van:

Az üdvtörténeti korszakos tanítás
valamint szélsőséges változatának kritikája

KÉRDÉS ÉS VÁLASZ

KÉRDÉS:

Az evangéliummal kapcsolatban hallottuk, hogy az Isten és Krisztus evangéliuma. Lehetséges-e megkülönböztetés az evangéliummal aszerint, amit az Úr Jézus hirdetett, aszerint, amit az apostolok hirdettek és aszerint, amit Pál apostol hirdetett?

VÁLASZOL:

Benedikt Peters

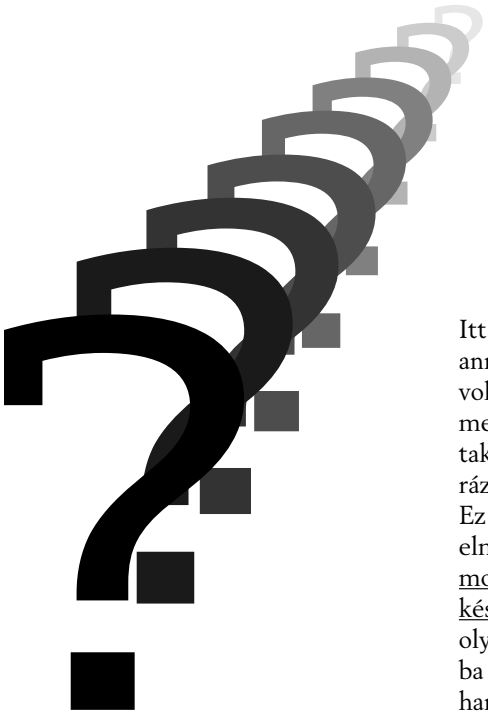

Ez egy jó kérdés. Három igehelyet olvasnék fel a Máté evangéliumából. Máté 7,24-25. versei az elsők:

> 24. Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. 25. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva.

Tehát az Úr Igéjének a hallgatása és a cselekvése össze van hasonlítva egy kősziklára épített házépítéssel. Azután Máté 16. fejezet 18. verse:

> Én pedig azt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel az én Eklézsiámat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Itt is egy hasonlat szerepel a kőszilára való építésről, és mindkét helyen az Úr szól és beszél. Szikláról beszél és a ház építéséről. A 16. fejezetben Ő az, aki épít, a 7. fejezetben a hívő, tehát az engedelmes ember az, aki épít. Pál is beszél erről a két dologról. Egyrészt mi vagyunk azok, akik az alapot fektetjük és építünk, és a másik oldalról pedig Isten az, aki épít.

Aztán egy harmadik hely a Máté evangéliumából. Máté 28,19-20. vers:

> 19. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, 20. tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Itt az Úr adja a tanítványoknak az utasítást: Menjetek el, tegyetek tanítványokká minden nemzeteket. És az van, hogy tanítsátok mindazt, amit én nektek parancsoltam.

Aztán a Cselekedetek könyvében le van írva, ahogy a tanítványok mindenhova odamentek, mindenütt Igét hirdettek, mindenütt tanítottak, és ugyanazt tanították, amit Jézus Krisztus tanított. Nem tanítottak mást, és egész biztos, hogy nem hagytak ki abból semmit, amit Ő tanított, és nem helyezték máshová a súlypontokat.

És azután megkérdezted, hogy Pál mit hirdetett. Nyilvánvalóan Pál kapott olyan kijelentéseket az Úrtól a Gyülekezetre nézve, amik túlléptek, túlnyúltak azon, amit az Úr Jézus tanított. Két igehely ehhez a Pál apostol leveleiből. Az első igehely az már az evangéliumokból is ismert, az 1Korintus 11,23:

> Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret…

Itt egy példa arra, hogy a tanítványok és az apostolok azt tanították a gyülekezetekben, amit az Úrtól vettek, itt tudniillik az úrvacsorának a szereztetéséről van szó. Nos, Pál akkor nem volt jelen, és ezért mondta aztán az Úr később direkt Pálnak, amit ő nem hallhatott, és ő pontosan ugyanazt hirdette és ugyanazt mondta, mint a többiek. Ebből is látjuk azt, hogy amit a tanítványok, az apostolok és amit Pál hirdetett, azok pontosan ugyanazok a dolgok voltak, amit az Úr tanított nekik. Másik igehely az Efézusi levél 3. fejezet első tíz verse:

> 1. Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya értetek, a pogányokért. 2. Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme megbízásáról, amelyet nekem adott a ti javatokra, 3. amikor kijelentésével ismertette meg velem a titkot, ahogy előbb röviden megírtam. 4. Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én a Krisztus titkát, 5. amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt úgy, ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Szellem által: 6. hogy tudniillik a pogányok örököstársaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéretben is Krisztus Jézusért az evangélium által. 7. Ennek lettem szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amelyben hatalmának ereje által részesített engem. 8. Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát, 9. és hogy világossá tegyem mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek Teremtőjében; 10. és hogy most ismertté legyen az Eklézsia által a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt is az Isten sokféle bölcsessége.

Itt is azt olvassuk, arról olvasunk, hogy Pál olyan kijelentéseket kapott, amelyek továbbléptek annál, amit korábban kaptak. Olyan dolgokat leplezett le előtte Isten, amelyek korábban el voltak takarva, el voltak rejtve. Krisztus már szólt a tanítványainak a Gyülekezetről, és Ő már megparancsolta azt is, hogy mindenkivel közöljék, mindenkinek hirdessék azt, amit Tőle kaptak, a pogányoknak, a nemzetekbelieknek is, minden embernek. Azonban Ő még nem magyarázta meg nekik, hogy mi lesz a zsidóknak és a pogányoknak a viszonya. Ezt Pálnak jelentette ki. Ez azonban nem szüntette meg azt, amit az Úr korábban szólott, mondott, hanem ezt igazolta, elmélyítette és továbbvezette. Ezért óvakodnunk kell attól, hogy ellentétet vagy valami ellentmondást próbálnánk megállapítani, ami az evangéliumokban le van írva vagy a levelekben és a későbbiekben. Elválaszthatatlanul összefüggenek egymással. Azt mondhatjuk, hogy Pál kapott olyan kijelentéseket az Úrtól, amelyek a korábbiakat elmélyítették, és mélyebbre, újabb irányba mutattak be, azonban semmi módon nem mondtak ellene mindannak, ami korábban elhangzott. Ámen.

Budapest, 2001. május 19.

A GYÜLEKEZETI FEGYELEM II.

2. A gyülekezet tagjainak fenyítése

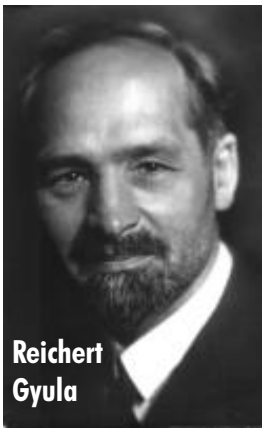
Reichert Gyula

Ha a gyülekezeti fegyelem az ún. „tagfelvétel" alkalmával veszi kezdetét – amint az előbbi fejezetben tárgyaltuk –, akkor a fegyelemnek egy további lépése a gyülekezet tagjainak fenyítése. Ez a fenyítés nem azonos a gyülekezet tagjai sorából való kizárással. Sokan ugyanis azt gondolják, hogy a gyülekezeti fegyelem egyszerűen a vétkes tagok kizárásában áll. Majd meglátjuk még a következő fejezetben, hogy erre a kizárásra is szükség lehet, de a gyülekezeti fegyelem ebben a kizárási műveletben legfeljebb csak tetőfokát éri el, azonban nem merülhet ki ebben. Vannak még olyan fenyítékek is, amelyek a fegyelem gyakorlásánál tekintetbe jönnek, még mielőtt a kizárásra csak gondolni is lehetne. Ez azért van, mert vannak olyan vétségek is, amelyek miatt nem lehet a tagokat mindjárt egyszerűen csak kizárni, hanem enyhébb módon kell a gyülekezetnek szembehelyezkednie azokkal a vétségekkel.

Az a bizonyos, hogy a gyülekezet csak akkor várhat életére áldást és munkájára eredményt az Úrtól, ha a bűnt – bármi alakban, bárki részéről történjék is – nem nézi el, nem takarja és nem védi ki, hanem elítéli azzal, hogy annak elkövetőjét személyére való tekintet nélkül fenyíti. A gyülekezet emez, az Úrtól nyert jogának és kötelességének az elmulasztása súlyos következményekkel jár, és végzetes veszedelmet hozhat az egész gyülekezetre. Sok gyülekezet pusztulásának, elveszésének oka – mind a múltban, mind a jelenben – ebben a körülményben, a bűnök és vétségek takarásában, elnézésében keresendő. Ez a hanyagság az elkövetett vétségekkel szemben különösen akkor súlyos és végzetes, ha egyes személyek iránt való kedvezésből történt, tehát ha szándékos, mert így remélnek bizonyos előnyökhöz jutni és önző célokat elérni.

Hogy milyen végzetes lehet a gyülekezet sorsára egyes személyek vétségével szemben tanúsított ilyen elnézés, arra, ha jól figyelünk, találunk példát napjainkban is. Minden gyülekezetnek intő és figyelmeztető példa gyanánt szolgálhat az, amit az Úr az efézusi gyülekezetnek üzen szent és mély komolysággal: „Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom a helyéből, ha meg nem térsz" (Jel 2,5). Hol van ma ennek az efézusi gyülekezetnek a gyertyatartója?

A fenyíték abból a körülményből kifolyólag szükséges a gyülekezet tagjaival szemben, mert még a lelki embert is könnyen előfogja valami bűn. A bűn nem uralkodhat ugyan a hívő halandó testében, de elfoghatja a kísértő a hívőt is valami bűnnel. Ennek a bűnnek természetén kívül még egy másik tényező is irányítja a fenyíték módját, és ez: a fenyítettnek a magatartása az alkalmazott fenyítési móddal és eszközzel szemben.

A fenyíték legenyhébb módja az útbaigazítás. Erről a Gal 6,1-ben így ír az apostol: „Testvérek, mégha előfogja is az embert valami bűn (betegség), ti szellemiek igazítsátok útba az olyant szelídségnek szellemével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is". Aki tehát az útbaigazítást végzi, az maga is ügyelni tartozik magára, hogy valami módon ítélkezésbe ne essék, hanem igazi szelídlelkűséggel igyekezzék segíteni testvérén. Ennek a segítségnek sohasem szabad „felülről lefelé", bizonyos fölényeskedéssel történnie. A fenyítésnek abban az alázatos lelkületben kell végbemennie, amellyel az Úr Jézus is lehajolt az emberek gyengeségeihez, és amely lelkület a fenyítést végző vagy végeztető Úr iránt olyan hálát és elismerést, önmaga iránt pedig olyan megvetést és elítélést vált ki a fenyített egyén szívéből, mint aminő Péter apostolnak ebben a mondásában jut kifejezésre: „Eredj el éntőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!" (Lk 5,8) Csak akkor, ha a vétkes önmagát ítéli méltatlannak az Úrral való közösségre, méltathatja őt az Úr erre a közösségre és juttathatja őt vissza arra az útra, amelyről letért vagy lecsúszott. Ez a célja tehát a fenyítés ama legenyhébb módjának, amit a Biblia magyar fordítása az „útbaigazítás" képszerű kifejezéssel nevez meg. Az a kép azonban, mely az eredeti görög szóban jut kifejezésre, még többet mond.

A görög szó tulajdonképpen a test egy kificamított tagjának helyreigazítását jelenti. Senkinek sem jut eszébe, hogy testének egy kificamított tagját levágassa. Az a tag a testnek egy része, ha kificamodott is. Még csak betegnek sem mondható egy kificamodott tag. Mindössze az a baja, hogy valami lökés, valami rándulás vagy esés következtében kiakad a helyéről. De azért az sem jut eszébe senkinek, hogy egy kificamított tagját elhanyagolja, semmibe vegye.

Ha Krisztus Testének valamely tagját kirántotta a bűn a helyéről, a Krisztussal való zavartalan közösségből, akkor azok, akik ebben a közösségben vannak, „szelídségnek szellemével", kímélettel igyekezni fognak helyreigazítani azt. Ha azonban valaki akár könnyelműen elhanyagolja az ilyen kificamodott tagot, gondolván, hiszen a baj nem is olyan veszedelmes, mert nem is beteg és minden jóvá lesz „magától" is – akár pedig dühösen ráront, hogy a neki kellemetlen tagot kíméletlenül levágja, akkor az illető ezzel csak azt árulja el, hogy ő maga nem tag azon a testen, melynek feje Krisztus, aki János 3,39 szerint egészen más gondolkozást tanúsít, mikor így szól hozzánk: „Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek."

Vannak olyan vétségek, melyek tárgyi természetűek, az Úr és a közösség, a gyülekezet, esetleg bizonyos igazságok ellen, nem egyes személyek iránt követettek el. Ilyenek ellen elsősorban is a gyülekezet vezető és felelős egyéneinek kell fellépniök, először külön a vétkessel szemben, sokszor azonban a gyülekezet jelenlétében is. Erre különösen akkor van szükség, mikor valaki a gyülekezet véneit és vezetőit támadta meg, vagy amikor nyilvánvalóvá lett valami vétség. Itt értjük meg, hogy miért fedte meg Pál apostol Péter apostolt nyilvánosan (Gal 2,14), és azt is, hogy miért írja Pál az 1Tim 5,20-ban: „A vétkeseket mindenekelőtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek."

Az „útbaigazítás"-nál már szigorúbb fenyítés az intés, a dorgálás és végül a vétkesek kerülése. De még ennek az utóbbi fenyítéknek is szeretetből kell történnie, és mindegyik fenyítéknek elkerülhetetlen kelléke a javítás célzata.

A haszontalan vitatkozásokban különcködő eretnek embert is előbb meg kell egyszer vagy kétszer inteni, és csak azután lehet kerülni. Mert Pál szó szerint ezt írja a Tit 3,10-ben: „Az eretnek embert egy vagy másodszori intés után kerüld." Hasonlóképpen kell eljárni a dologkerülő és rendetlen életmódot folytató, engedetlen testvérrel szemben is.

Pál apostol ilyenekkel különösen Thesz-

szalonikában találta szemben magát. Ezek az Úr Jézus Krisztus eljövetelének igazságával azt a helytelen gondolatot kapcsolták össze, hogy felesleges a földi életben a mindennapi kenyérért izzadni, fáradni, amikor az Úr eljövetele olyan nagyon közel van, hanem a jobb módú testvérek által szerették volna eltartatni magukat. Ezért intette őket az apostol a maga példájával is, és ezért írja a többieknek a 2Tessz 3,14-15-ben: „Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint testvért."

Ami már most a személyeknek a gyülekezetben egymás iránt való vétségét illeti, erre vonatkozólag az Úr a Máté 18,15-17-ben igen világos útmutatásokat ad számunkra.

Az első lépés az, hogy a megsértett egyén menjen el a sértőhöz azzal a szándékkal, hogy mentő szeretettel segítségére legyen az illetőnek, amennyiben meggyőzni igyekszik őt helytelen eljárása felől. A görög szó ugyanis nem dorgálást, hanem a lelkiismeretnek meggyőzését jelenti. Ahogy a Szent Lélek azon fárad, hogy meggyőzze a világot a bűn, az igazság és az ítélet felől (Jn 16,8), úgy kell igyekeznie minden hívőnek meggyőzni helytelensége felől azt a testvérét, aki ellene vétkezett. Ha hallgat rá, megnyerte őt, ellenfeléből segítőtársává lesz. Ha pedig nem hallgat rá, akkor egy vagy két tanúval igyekezzék a sértő testvérnek segítségére lenni. Ha azokra sem hallgat, akkor a gyülekezet elé kell vinni a dolgot.

Miként tehát a tárgyi vétségek sem tartoznak mind és azonnal a gyülekezet fóruma elé, úgy a személyes vétségek sem, de a tagok fenyítésében a gyülekezet a végső fórum. És csak a gyülekezet, nem pedig egy töredéke annak: talán csak egy bizottság vagy csoport alkalmazhatja a fegyelmi eljárás legvégső eszközét, a kizárást. Azért mondja az Úr többes számban: „Bizony mondom néktek: Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lészen, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen" (Mt 8,18).

A kötés és oldás hatalma tehát nemcsak Péternek adatott, mint a kulcsok hatalma (vö. Mt 16,19), hanem adatott az egész gyülekezetnek. Erről azonban részletesebben a következő fejezetben lesz szó.

A BÉKESSÉG FEJEDELMÉNEK ÚTJÁN 1964

Isten munkája Esztergomban

Örömmel és hálás szívvel tudatjuk a testvérekkel, hogy az Úr munkája tovább folytatódik Esztergomban. Két éve adtunk hírt magunkról, a közösség elindulásáról, munkájáról. A két esztendő alatt történt események dióhéjban:

Az Úr üdvözültekkel szaporította kis közösségünket.

Az ő hitéletük építése folyamatosan történik egyénileg és csoportosan is.

Az újonnan megtértek bekapcsolódtak az evangélium továbbadásába és a közösség építésébe.

Folytatjuk az úgynevezett „Bibliai délutánok" szervezését évente 4-5 alkalommal, ahová személyes kapcsolatainkra építve hívogatunk ismerősöket. Ezeket az alkalmakat vendég igehirdetőkkel tartjuk.

Imatémáink:

1. Az új megtértek hitéletének tudatos felépítése és megerősítése Isten Igéje által.

2. Közösséggé formálódásunk bibliahű tanítás által, hogy az evangéliumot hatékonyan tudjuk hirdetni.

3. Az új hívők bemerítkezése és a kenyértörési közösségbe való beépülésük.

4. Csendesnapok tartása közösségileg Dömösön, a Biblia Házban. Téma: Evangélizálás és tanítványság.

5. Evangélizációs ifjúsági alkalmak beindítása. Az első ilyen alkalom 2001. március 3-án volt (Madarász István vezetésével: „A végső tekintély I. rész" címmel). Hasonlóan, április 4-én: „Isten utolsó szava az emberiséghez".

Mészáros Attila
Esztergom

Hírek

Nyári ifjúsági tábor

lesz ismét a miskolci fiatalok szervezésében. Helye: Pusztafalu. Ideje: 2001. augusztus 13-20. Jelentkezni Nagy Ágostonnál lehet a 06-20-391-6960-as telefonszámon. A tábor evangélizációs jellegű lesz, ezért bátran lehet hívogatni érdeklődőket is.

Őszi ifjúsági konferencia

kerül megrendezésre az idén is Miskolcon a testvérgyülekezetben. A téma még nincs meg, de az időpont már megvan. 2001. november 2-4-ig, ha az Úr adja és élünk. Be lehet írni a naptárba. További információk a közeljövőben.

Ha nem viseljük gondját a következő nemzedéknek, akkor a mostani ébredés csak egy emberöltőig fog tartani. (John Wesley)

Élő Gyülekezetek

**Kéthavonta (feb., ápr., júni., aug., okt., dec.) megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat.
A kiadvány a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány (3300 Eger, Egészségház u. 23.) gondozásában jelenik meg.
Szerkesztők: Maszárovics Zoltán (masza@elogyulekezetek.org), Lemperger Róbert (lemperg.r@elogyulekezetek.org)
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216100-00000000
Közlemény: „adomány - Élő Gyülekezetek"; vagy csekken, melyet kérésre küldünk. A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki. Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve kérjük, vagy nagyobb gyülekezetekben a terjesztőkön keresztül. Bővebb információt talál a www.elogyulekezetek.org honlapon.**